

Rantapuistossa. Vanhat vankat tammet reunustivat rantapuiston hiekkapintaista käytävää antaen viileän varjon keskikesän paahteen keskelle. Tammen vankalla oksalla lehvien kätkemänä istui rantapuiston hyvä haltia. Hän tarkkaili aikansakuliksi puistossa liikkuvia ihmisiä. Tuskin kukaan enää uskoi haltioihin, joten uusia haltiaviranhaltiojoita ei enää juurikaan syntynyt, olihan haltian toimi hyvin pitkälle uskon asia. Ikää tällekin rantapuiston haltialle oli ehtinyt kertyä vuodenverran yli kolmensadan. Se oli jo haltiallekin kunnioitettava määrä, mutta iästään huolimatta tämä pieni kurttuinen mummo oli varsin ketterä liikkeissään ja kapuili puiston tammien oksilla vielä ketterästi kuin kesäorava. Muutoinhan haltiamummolla olisi asiat olleet varsin mallillaan, mutta alkoi jo vaivata ihmisillekin ikääntyessä ilmaantuva vanhuuden höperryys. Tulipa sitä hurahdettua ajoittain pieniin kurittomiin kepposteluihin. Joku puiston variksista saattoi yhdellä taikasauvan heilautuksella muuttua valkoiseksi. Sama kohtalo osui joskus myös rantavedessä pulikoivan ylilihavan pullasorsan kohtaloksi. Osasipa sitä joku oravakin menettää häntäkarvansa ja näyttää pikemminkin puuhun erikostuneelta rotalta kuin tuuheahäntäiseltä kävynpurijalta. Harmittomia kujeiluja, joista ei haittaa juuri ollut. Enemminkin ihmettelyä ihmisten joukossa antoivat tuollaiset värimuunnelmat ja karvapuutosta potevat päihinärosvot. Tänään haltiamummo kuitenkin keskittyi tarkkailemaan kahta käytävällä vaeltavaa miestä, jotka jo ensisilmäyksellä paljastuivat selkeästi toistensa vastakohtiksi. Haltijoille suoduin erityistaidoin hän keskittyi kuuntelemaan mitä miesten ajatuksissa liikkui. Toinen miehistä oli selkeästi elämässään menestynyt ja kulki katse suunnattuna kaukaisuuteen, kuin nähdäkseen edessä olevaan tulevaisuuteen. Ilmeisesti hän kuitenkin katseli puistokäytävällä vastaansa tulevaa laitapuolen kulkijaa. - Tuolla sitä ei juuri tulevaisuuden huolia ole, mies pohti. - Eipä tarvitse miettiä osakekursseja, eikä taloustilanteita. Toisin on itselläni. Oliko oikeaan osunut päätös sijoittaa juuri nyt. Kurssit ovat epävakaita ja hetkessä voi hyvä bisnes kääntyä katastrofiksi. Entä jos niin käy? Joku muu yllättävä käänne osuu vielä, niin meneekö koko firma alta. Rasittaa tämä jatkuva henkinen paine. Joskus sitä toivoisi voivansa heittää kaikki ja vain olla kuin Ellun kanat. Se ei ole kuitenkaan mahdollista. Tuokin ranta-arska vain kiertelee keräämässä pulloja ja tölkkejä, pärjääle jotenkuten sossun avulla ja ottaa extraa tölkkibisneksestä. Eipä juuri taida rahahuolet painaa. Voisinpa edes yhdeksi päiväksi vaihtaa osia ja ottaa rennosti. Vaikka ei liene leveä ole tuonkaan miehen elämä. Näitä mies pohti rähjäisen rantapummin lähestyessä. Samassa hän muisti taskussaan olevan viisikymppisen. Siinä olisi oiva mielenilahduttaja tuolle kierrätyskulkurille. Tietenkään hän ei voisi suoraan ojentaa rahaa, se saisi äijän kättämään lisää aina kohdatessa, joten hän vaivihkaa livautti rahan taskustaan puiston käytävälle. Ranta-arska tarkkaili kävellessään puiston katveita toiveissaan muutaman kierrätystölkin, tai -pullon löytyminen. Vastaan näytti kävelevän varakkaan näköinen porho ja hetken rantojenmiehen mielessä kävi ajatus pummaamisesta. Se kuitenkin katosi saman tien. - Eihän noilla nykyisin ole latin latia taskuissaan. Korttipelillä ne kaikki toimii, arska tuumaili. - Kyllä noitten rikkaitten kelpaa, Miljoonat vain pankkitileillä lisääntyy, eikä tarte juuri huomisesta huolia. Toista se on meikäläisillä. Aina on persus auki, eikä tilipäivistä tietookaan. Luukulta saa joskus satunnaisen killingin ja kehotuksen kera aina. Töitä, niitä pitäs etti ja vielä löytääkin. Ainoo mitä meikäläinen löytää, on reikä taskussa ja siitä on se sossunkillinki jo tiensä osannut valita. Oispa joskus edes yks päivä ettei rahapuute vaivais. Juuri ennen kuin ranta-arska kohtasi porhon, pudotti vastaan tulija taskua kaivaessaan setelin käytävälle ja jatkoi matkaansa kuin ei olisi huomannut mitään. Haltijamummo kohotti uteliaana päätään lehvistön kätöksessä. - Onpa siinä pohatalla sittenkin myötätuntoa ja kultainen sydän, mummo ajatteli itsekseen. Lisää hämmästelyn aihetta oli vielä tulossa. Pullopostin perään tähyilevä laitapuolen kulkija huomasi maahan leijuneen setelin ja nappasi sen

hyppysiinsä. - Hei! Herra hei, teiltä putosi tällöinen raha, arska kailotti pohatan perään. - Uskomatonta rehellisyyttä! hämmästeli haltijamummo oksallaan. Muori hyppäsi oksaltaan miesten luo ja loihe lausumaan. - Uskomatonta kerrassaan nykyaikana. Moinen hyväsydämyisyys ja rehellisyys ansaitsevat toki palkkion. Minä olen rantapuiston hyvä haltia ja kuulin ajatuksenne ja toiveenne. Käyköön niin kuin toivoitte. Kadotkoon pohatan rahahuolet ja rikkaus. Samoin käyköön tämän rantojenmiehen köyhyydelle. Olkoon hänellä rahaa ja varallisuutta yllin kyllin, mutta vain yhden vuorokauden ajaksi. Huomenna tähän samaan aikaan palaatte tähän paikkaan, ja minä palautan kaiken ennalleen. Siihen asti ette kumpikaan muista menneisyydestänne mitään. Pohatta ei tiedä olleensa rikas, eikä kulkuri köyhä. Huomenna tähän samaan aikaan ja tässä samassa paikassa taika raukeaa. Te ette tiedä tästä mitään ennen huomista ja taika pakottaa teidät palaamaan, vaihtoehtoa teillä ei ole. Taikasauva heilahti ja pohatan hienot vaatteet räytyivät silmänräpäyksessä. Samassa ajassa kulkurin räjäiset ryysyt saivat salonkien kuosin. Rahat ja kortit pohatan taskuista vaihtuivat pariin resuiseen reikään. Kulkurin taskujen repaleet korjautuivat ja tilalle ilmestyivät pankkien maksukortit ja jopa muutama suurehko setelikin. Kumpikaaan miehistä ei hämmästynyt muutosta, sillä kuten haltia oli sanonut, heistä kumpikaan ei muistanut edellisestä elämästään mitään. Seuraavana päivänä samaan aikaan miehet jälleen kohtasivat samalla puistokäytävällä. Päivä oli yhtä kuuma, kuin edellinenkin oli ollut. Puiston ikivanhat tammet loivat viihtyisän, vilvoittavan varjon ja yhden tammen vankalla oksalla istuskeli haltiamummo iloisissa tunnelmissa. Ruttuinen pikkumuori oli keksinyt jälleen uutta viihdykettä itselleen. Rantapuiston puolikesyt oravat olivat häntäkarvojensa lisäksi menettäneet kesäkarvansa punaruskean sävyn ja nyt oksilla vilisteli vitivalkoisia oravia, joiden hännät huiskivat karvattoman vaaleanpunaisina. Haltiamummo nauraa hihitteli itsekseen kepposelleen. Eiköpä vain kohta puistikko vilisisi kaikenmaailman oravabongareita ihmettelemässä omalaatuista populaatiota, joka yllättäen on rantapuistoon rantautunut. Oksaltaan hän havaitsi tutunomaisen näyn. Puistokäytävällä kulki pari miestä. Toistensa vastakohtia selvästi. Näky oli jotenkin tutunomainen, aivan kuin hän olisi aiemminkin kohdannut samantapaista. Rantapuiston hyvä haltia yritti kaivella muistinsa sopukoita, mutta ikä alkoi tehdä tepposiaan kolmen vuosisadan kuluttamissa aivosolukoissa. No, muisti pyrki hieman prakaamaan, mutta kaksikko vaikutti toki mielenkiintoiselta. Muori päätti hieman kuulostella mitä miesten ajatuksissa liikkui. -Saakeli, ajatteli vuraan oloinen herra. - Joku rantapummi tuolla tallaa vastaan. Toivottavasti ei ala kättämään rahaa. Noista ei tiedä, mitä ne päähänsä saavat. Jos tuollaiselle kerrankin erehtyy lantin heittämään, niin sana leviää ja kohta jokainen pummi on käsi ojossa ruinaamassa. Kyllä nuo pitäisi sulkea omiin pilttuisiinsa, eikä laskea ihmisten joukkoon. - Onpa äveriään näköinen ukko, tuumaili puolestaan kaksikon resuisempi pekka. - Mahtaisiko pari euroa lipsahtaa vähempiosaiselle, jos kauniisti pyytäisi. Voipi olla liikaa toivottu, mutta yrittänyttä hän ei laiteta, pummi jatkoi pohdiskeluaan. Haltiamuorin muisti löysi vihdoin puuttuvan palan ja yhteys eilisiin tapahtumiin kilahti kirkkaana mieleen. - Tämähän on se eilinen kaksikko, jonka elämäntilanteet toiveitten mukaan vaihdoin keskenään. Jopa on nyt eri ääni kelloissa. Olisikohan syytä jättää herroille muistikuvat muutoksen jälkeen voimiinsa? Jepulis, siinäpä oiva kepponen. Näin tulee tapahtumaan, mummeli innostui oivalluksestaan, ja hypähti oksaltaan miesten eteen. -Morjesta miehiin hemmot! haltia tervehti. -Mikäs hiivatin napatatti siihen tupsahti? ähkäisi rahamiehen näköinen. -Minä olen rantapuiston hyvä haltia, ja tupsahdin tähän purkaakseni sen eilisen taian, muori selvitti asiaansa. - Vai niin, vai että oikein hyvä haltia. Mene mummo kuule hoitoon ja sukkelasti. Taitaa päässä viirata nämä helteet jo pahasti. - Ne ovat nämä helteet. Mene nuppi sekaisin kuumassa, yritti rantapummikin

säestellä porhoa. Ehkä tuolta irtoaisi sitten helpommin parieuronen, kun sopivasti myötäilisi. - Etteko te usko haltioihin? älähti muori pettyneenä. - Katsokaa vaikka, minä olen muuttanut kaikki oravat hännättömiksi ja valkoisiksi. - Minä en ole nähnyt ainoaakaan valkoista oravaa täällä. Pari rottaa tuolla taisi äsken vilistää, mutta ei oravan häntääkään ole vilahtanut, rahakkaan oloinen hörähti. Pummin näköinen ei sanonut mitään, mutta nyökytteli päätään merkitsevästi. - Tekö ette oikeasti usko haltioihin? muori vielä yritti. - Ei pätjän vertaa, vakuutti porho. - Omapa on sitten asianne. Jos ette usko, niin homma on sitten tässä. Haltiana oleminen on pitkälti uskon asia. Jollei usko haltioihin, niin niitä ei sitten ole, sanoi rantapuiston hyvä haltia ja katosi kuin puhkeava saippuakupla. Aivan pienen pieni "plop" ääni ja haltia oli kadonnut. - Häh? Mihin se muori hävisi, hämmästyti rahakkaan oloinen. Pian hänen huomionsa kiinnittyi kahteen puussa kisaavaan valkoiseen oravaan, joilla tosin ei ollut oravan tuuheaa häntää. Katos kummaa. Ovatko nuo oravia, vaikka hännät niillä ovat aivan karvattomia? Enpä moisia ole ennen nähnytkään, hän vielä hämmästeli ääneen. - Minä kyllä noita näin, mutta en arvannut mainita, kun arvelin jottei toiset välttämättä näe samaa, rantapummi tokaisi ja jatkoi. - Ei herralta sattumalta löytyis parii euroa? Sais vaikka kupin kaffeeta. Porho ei ollut kuulevinaankaan. Jatkoj sen sijaan ihmettelyään. - Kummallisesti se ämmä katosi. Oisko se kuitenkin ollut..? Mistä noita valkoisia oravia, vaiko sittenkin rottia, on ilmestynyt puihin. Mistähän taista se muori äsken puhui? - Epä tiedä. Taisi sen laaksosta muumit jo purjehtia merelle aikoja sitten, Arveli rantapummi. - Ehkäpä niin, ehkäpä. Sori vaan arska, mutta ei satu olemaan taskussa lantin lanttia. Katoppas, nykyisin kaikki maksuliikenne menee sähköisesti. Mutta kattleppa tarkkaan, josko löytäisit muutaman tölkin, tai pullon. Nopeesti siinä riukska mies pari euroa tienaa. Toisaalla puiston tammien oksistossa pokshti rantapuiston hyvä haltia näkyville. - Pitäisi sitä meikäläisen pitäytyä vain näissä linnuissa ja oravissa. Nämä eivät epäile olemassaoloani, ja se on pitkälti juuri uskon asia. Niin jäi haltian taika purkamatta ja entinen rahamies jäi rantapummiksi. Samoin entinen ranta-arska vietti vaurasta ja puutteetonta elämää. Mitään mainittavampaa vahinkoa siinä ei tapahtunut, sillä kumpikaan herroista ei muistanut entisestä elämästään utuista unikuvaa enempää. Utuisia unikuvia toki sentään, mutta aamulla herättyään miehet tuumivat hyvillään kaiken olleen vain unta. Jopa rähjäinen ranta-arska arveli, jottei tuollaista elämää pitemmän päälle kukaan kestäisi. Vatsahaava ja aivoveritulppa siitä taatusti seuraisi jossakin vaiheessa. Rantapuiston hyvä haltia puuhaili edellen lintujen ja oravien parissa. Hän oli päättänyt pysytellä näissä perinteisissä ympyröissään jatkossakin. Tosin muisti alkoi reistailla yhä enemmin, ja pian hän jo oli täysin unohtanut aiemman kokeilunsa ihmisten parissa. Ehkäpä jonakin päivänä puiston käytävällä sattuu kulkemaan pari herraa, joiden ajatuksia haltiamummeli päättää tutkailla lähemmin.